

MNOZÍ AMATÉŘI BY OBSTÁLI MEZI PROFESIONÁLY

Rozhovor s lektorem a režisérem Adamem Steinbauerem

Jaký máš vztah k amatérskému divadlu? Věnoval ses mu někdy?

Z amatérského divadla jsem v podstatě vzešel. K divadlu jsem získal vztah právě skrze amatérské divadlo, když jsem v Liberci chodil do dramaťáku k Lukáši Horáčkovi. Následně, když už jsem tušil, že bych se chtěl divadlem živit, jsem se přihlásil do Kurzu praktické režie, což pro mě byla zásadní zkušenost. A v podstatě jsem ten kurz dohodil i přesto, že jsem se mezitím dostal na JAMU. Trochu mi suploval nějakou složku výuky, která mi na vysoké škole chyběla. Takže můj vztah k amatérskému divadlu je velmi kladný, i když teď jsem měl takové období, kdy jsem se mu vůbec nevěnoval, protože jsem na to neměl kapacitu. A vlastně je to pro mě teď takový hezký návrat, protože profesionální prostředí je někdy ne úplně přívětivé. Rozhodně ne tak přívětivé jako prostředí amatérského divadla a člověk tak občas bojuje se silami, jestli se na to vlastně nechce vykašlat. Návrat k lidem, kteří divadlo dělají opravdu všichni z lásky, je velmi povzbudivý, a navíc přišel v době, kdy řeším vlastní divadelní nadproduktivitu, a v době, kdy si trochu potřebuji odpočinout od toho sekat jednu režii za druhou.

Jak náročné pro tebe je být najednou lektorem, chodit na všechna představení, vidět je až do konce a pak si o nich něco myslet a ještě tu myšlenku někomu předat?

Byl jsem z toho extrémně nervózní, protože mi to přijde jako hodně zodpovědná činnost. Byl jsem z toho nervóznější, než když jedu někam režisovat. Ale vlastně to ze mě hned první den spadlo, a to nejnáročnější na tom pro mě je, že když mě něco fakt zasáhne, tak si to nemůžu nechat doznít, musím to rychle analyzovat, už s tím musím něco dělat, popřípadě už musím vnímat něco dalšího. Ale

diskuse mě baví, protože jsme se v Mostě většinou setkali se soubory, které jsou otevřené, které o divadle přemýšlí... to mě nějak naplňuje. Ale den lektora je jízda. Vstanu, snažím se vzpamatovat z minulého dne a najednou jsem na diskusi nebo na představení.

Kdyby ses měl představit lidem, kteří tě neznají - kde se věnuješ divadlu, jaké divadlo děláš, které je ti blízké?

Věnuji se činohře. Především se snažím iniciovat vznik nových textů, ať už jsou to dramatizace nebo hry. V posledních dvou letech i sám píšu. Napsal jsem několik dramatizací, napsal jsem dvě hry, jedna s názvem Krásná neviňátka bude mít shodou okolností premiéru teď na podzim v Mostě. Jsem v podstatě takový divný v tom, že na rozdíl od některých kolegů, kteří třeba rádi experimentují s divadlem jako médiem, tak mě tohle vlastně nezajímá. Já to médium prostě používám k vyprávění příběhů. Pro mě alfa a omega toho, proč dělám divadlo, proč mě zajímá, proč se jím zabývám, je to, že mám rád příběhy. A mám rád

příběhy, které mluví o současnosti, které mají téma, které mají smysl vzhledem k tomu, jaká je současná doba.

Když říkáš, že máš rád příběh, vyprávění příběhu a divadlo je pro tebe médium, které to umí, dokážou amatéři na Pikniku vyprávět příběhy? Dali ti tady to, co ty vlastně od divadla čekáš?

Dali mi to. Bylo tady už několik inscenací, které mě silně zasáhly, až jsem byl až dojatý z toho, jak divadlo může fungovat i přesto, že nemá nálepku „profesionální“. A z čeho jsem překvapený - a myslím si, že je to i důsledkem toho, že české amatérské divadlo je hodně vzdělané díky nabídce seminářů - je setkání s režiséry, kteří by obstáli v profesionálním divadle. Jenom to třeba nechtějí dělat, protože nechtějí narážet na ta úskalí, která profesionální divadlo má.

Lákala by tě spolupráce s amatérským souborem a divadelníky?

MÁME PĚT DĚTÍ NAROZENÝCH BĚHEM BALADY

Rozhovor s předsedou souboru a hercem (v roli Četníka) Josefem Šimkem a hercem (Jura Šuhaj) Antonínem Macháčkem

Rozhovor vznikl po zkoušce, která vzhledem k náročnosti inscenace a jejímu přenosu na obrovské jeviště mosteckého divadla zabrala prakticky celé dopoledne. Režisérka Veronika Nožičková se běžela v pauze věnovat miminku, a tak na povídání kývli Josef Šimek a Antonín Macháček.

Balada pro banditu je dnes už více než padesát let stará předloha. Divákům je známá nejen díky mnoha divadelním uvedením, ale i díky filmu. Čím oslovila vás, proč jste po ní sáhli?

J.Š. Zaujal nás samotný příběh a to, že jde o muzikál. Nechtěli jsme ji nijak modernizovat, i když naše verze není stoprocentně dobová, ale snažili jsme se zůstat hodně věrni původní předloze.

Jde už obsazením o velký projekt. Jsou všichni zúčastnění z vašeho souboru nebo jde o spolupráci více těles? A jaké místo má Balada ve vašem repertoáru?

J.Š. Muzikál s větším obsazením děláme podruhé, nejprve to byla Noc na Karlštejně. Ta zkušenost byla při další volbě titulu důležitá. A pak jsme také hledali něco vhodného k výročí 200 let spolku, které jsme měli v roce 2025. To byl asi ten největší impuls. Jak Noc na Karlštejně, tak Baladu pro banditu jsme dělali ve spolupráci se Zlomem, což je umělecký spolek, který působí při základní škole a vychovává sbory.

V základní umělecké škole?

J.Š. Ne, v základní škole, která se zabývá sborovým zpěvem. A spousta našich herců jsou jejich odchovanci. Dříve škola s naší pomocí, ale malou,

vedla také muzikály. Z muzikálu do muzikálu se jmenoval ten projekt a měl dvě pokračování. A teď je to tak říkajíc obráceně, naše inscenace s jejich pomocí.

To je velmi inspirativní. A co kapela?

J.Š. Máme sedm muzikantů a tři vokalistky. Částečně to jsou naši členové, částečně právě členové spolku Zlom a vlastně odchovanci sboru při základní škole.

Jaká je, Tondo, tvoje dosavadní zkušenost s divadlem?

A.M. Jura je jedna z mých prvních rolí. Předtím jsem ještě hrál v inscenaci Vlastníci. Ale Jura, ač je to malá role, tak je velice významná.

Jak moc bylo těžké dát to všechno dohromady? Protože si myslím, že jde v amatérském prostředí o výjimečný projekt.

A.M. Je nás dohromady padesát. Zhruba. Těžké to bylo, protože sladit všechny na zkoušky je poměrně velký problém, takže jsme se museli „rozkouškovat“. Zvlášť se učily zpěvy, zvlášť činohra a technika vlastně nastupovala až úplně nakonec. Začali jsme v červnu 2024.

Veronika Nožičková je vaše dvorní režisérka?

J.Š. Má už nějaké zkušenosti, tak jsme byli rádi, že se uvolila.

A.M. Nejdřív nastudovala Sněhurku a pak také Noc na Karlštejně, to bylo ještě s reprodukcí hudbou, a jednu komedii.

J.Š. Náš spolek má jedinou zásadní bolest. Není to množství herců, ale je to množství

lidí ochotných a schopných režirovat.

Nedostatek režisérů je asi bolest řady amatérských souborů. Tondo, byl to jeden z důvodů, proč ses pustil do studia Kurzu praktické režie?

A.M. Je to tak.

Máš už nějaký plán, co budeš režirovat?

A.M. Aktuálně už režírují. Na podzim nás čeká premiéra Královen, známé komedie od Michaely Doležalové a Romana Vencla. To bude zase taková komornější věc.

J.Š. Bude komornější po těch padesáti lidech! My už musíme odpočívat.

Jaké plány máte ještě s Baladou? Někjaké letní scény?

J.Š. Během prázdnin už hrát nebudeme. Ne že bychom nechtěli, ale problém je najít společný termín. Ale na podzim už máme tři představení v našem okolí, ve větších městech a další termíny na příští rok, běží to.

A.M. Budeme hostovat v Kyjově, v Sázavě.

Všimla jsem si, že paní režisérka má stejný příčesek, jako ostatní, ona v Baladě taky hraje?

A.M. Ano, hraje a tančí.

J.Š. Začala zkoušet, hrála a hraje a mezitím prostě klidně stihla porodit. A pokračuje.

To je obdivuhodné.

Ano. Máme tady s sebou takovou malou školkou. Už máme pět dětí narozených jen během Balady.

Pavλίna Schejbalová

ZBOJNICKÁ ROCK-OPERA

Divadelní spolek J. K. Tyl Lomnice nad Popelkou při příležitosti dvousetletého výročí založení tamní tradice ochotnického divadla spojil síly s lomnickým pěveckým sborem ZLOM z.s. a společně připravili „velkolepou“ jubilejní muzikálovou inscenaci oblíbené české klasiky.

Balada pro banditu, za kterou stojí libretista Milan Uhde a skladatel Miloš Štědroň, vychází z notoricky známého románu Ivana Olbrachta Nikola Šuhaj loupežník a vypráví příběh legendárního zbojníka z Podkarpatské Rusi, který bohatým bral a chudým dával. Děj inspirovaný skutečnou historickou postavou je zasazený do období konce první světové války a spíše než příběh „romantického hrdiny s citem pro spravedlnost“ vyobrazuje poválečnou bídu v zakarpatské Koločavě, z níž pramení až nelidská krutost, motivovaná základní lidskou potřebou přežít. Poválečné společenské uspořádání, v němž se západní Ukrajina stala nejvzdálenějším regionem nově vzniklého Československa, hraje v celém příběhu zásadní roli. Hladovějším lidem z Koločavy po válce zbyla jen bída a spálená země a jejich hlavním nepřítelem se stává četnický aparát, který se zoufale snaží klidit tamní společenské nepokoje a reprezentuje nejen novou státní moc, ale i opovrhovanou „úřednickou vrstvu“, o kterou je na rozdíl od místních postaráno.

Tento společensko-historický kontext je od Balady neoddelitelný, a to ani ne z potřeby dobového ukotvení, ale kvůli již zmíněnému boji o přežití, bez kterého jako by chyběla základní vrstva celého díla. Autoři Balady totiž ve své dramatické adaptaci s Olbrachtovou předlohou nakládají velice úsporně a jeho příběh ohlilili na nezbytné minimum, ostatně právě to tomuto původně studiovému muzikálu dodává potřebný spád.

Lomnické inscenaci se však bohužel nepodařilo výše zmíněné dostatečně scénicky akcentovat. Patrné je to např. v rovině kostýmního řešení, z něhož sebemenší náznak bídy nelze nijak vyčíst. Nepomáhá tomu ani striktní dělení na „činoherní situace“ a písně, které jsou režisérkou Veronikou Nožičkovou zpravidla vystavěny jako frontální hudební číslo, buď záměrně statické, nebo s tanečně-choreografovanou vesnickou company. Místo organického mísení výrazových prostředků, kdy by činoherní situace měla za pomoci hudebního doprovodu přerůst v píseň, protože o tom, co je potřeba sdělit, již není možné „pouze hrát“, ale je potřeba to zazpívat, tak sledujeme spíše jednotlivé dialogy, které nám mají pomoci zorientovat se v ději, a hudební čísla která jakoby s tím, co se děje, tak úplně nesouvisela. Za příklad uveďme nejprve situaci, kdy se Derbak dozvídá od ostatních, koho už vypálili a domlouvá se s nimi, že další na řadě by měl být Mageri, a následuje v zásadě radostná píseň o tom, koho všeho by místní nejraději pověsili. Tím, že situace do písně organicky nepřeroste, dá divákovi podstatně více práce najít mezi oběma výjevy souvislost.

Celé představení živě doprovází kapela, přičemž lomničtí dali přednost hudebnímu aranžmá, které se odklání od původního „obyčejného“ folku a směřuje k velkému hudebnímu gestu muzikálů velkých scén. Divák tak dostává bohatý hudební zážitek, který však ještě víc umocní „absenci bídy“ v této interpretaci. Ve výsledku tak lomnická balada až příliš podléhá sentimentu a písně netvoří záměrný hudební kontrast ke sdělení písně (i o krutých věcech lze zpívat s lehkostí), ale krutost a s ní i vášně se bohužel zcela vytrácí. Hra o přežití tak zůstává v inscenaci přítomna výhradně na úrovni Mageriho, kterému se toto téma daří divákům zřetelně předat.

Sylvie Vůjtková

Muzikál není úplně moje parketa, ale mám obdiv k tomu, že amatéři stvoří takovou velkou věc. Byly tam momenty, které se mně líbily, někde bych ubral, netlačil tak na pilu.

Petr z Aše

Přijela jsem vlastně kvůli nim. Zjistila jsem, že tu budou hrát a kvůli tomu jsem tu na celý týden. A v tomhle velkém prostoru to bylo ještě mnohem krásnější, než když jsem to viděla u nás ve Vysokém.

Alice z Vysokého nad Jizerou

Hudební a pěvecká stránka v pořádku, činoherní stránka mě úplně nenadchla. Nebyl tam dobrý temporytmus, rušily mě zatmívačky, myslím, že by šlo přestavovat během zpěvu a hudebních předělů a nemuseli bychom se tím zdržovat. Ale na druhou stranu je obdivuhodné, že tu inscenaci dokázali postavit.

Karel z Písku

Moje srdeční záležitost. Baladu můžu vidět kdekoli, kdykoli, prostě nádhera.

Ivana z Brněnce

Jak říkal pan profesor Štěpánek, bylo to krásný, ale bylo to furt.

Tonda z Českého Krumlova

Výborně zpívali, činohra tam nebyla. Nerozumím, proč měli stále zapnuté porty, tím se strašně ochudili a působilo to ploše i tam, kde mohla být nějaká situace.

Růžena z Prahy

Velké divadlo. Nepochybují, že z něj řada lidí měla zážitek. Abych ho mohla mít já, potřebovala bych velkolepou formu naplnit vnitřkem.

Petra z Prahy

BEZ „PŘEVLIKAČEK“ BYCHOM BYLI BEZZUBÍ

Rozhovor s režisérem Karlem Šťastným a hercem Vladimírem Šlechtou

Hned na začátku představení padla věta „provedli jsme pár kreativních úprav.“ Jak se dělá pár úprav ve vašem pojetí?

Karel: Některé jsou předepsané od autorů, některé jsou navržené, některé z toho vyplývají. A potom už jenom pilujeme a najdeme si situaci, s kterou si prostě jednu zkoušku, dvě zkoušky hrajeme a zkoušíme možnosti, co je smyslem té situace a co s tím lze dále dělat. Někdy na zkoušce zvládneme udělat polovinu hry, jindy stihneme jednu stránku a soustředíme se na pilování gagů, které se musí poctivě nacvičit.

Ve hře je nepočítaně kostýmních převleků, herci hrají několik rolí naráz. Jak jste se s tím vyrovnali?

Vladimír: V tomhle musím za herce poděkovat našim dvěma kolegyním „převlíkačkám“. Věřím, že pro spoustu diváků by bylo zajímavější to, co se děje v zákulisí, jak tam probíhá bleskové převlékání. Bez nich bychom byli jako bezzubí, protože se to musí odehrát ve velké rychlosti. Někdy ani nevíme, kdo co svléká a navléká; pak nám nasadí klobouk a zase běžíme.

Karel: A ještě fungují jako inspicie, protože herci a herečky nemají čas přemýšlet nad další replikou v jiné postavě. Takže je rychle převlečou a nakopnou první větou: „Máš tam tohle a jed!“

Byla pro vás výzva takto pracovat?

Vladimír: Před nedávnem jsme inscenovali hru Souborné dílo Williama Shakespeara ve 120 minutách. Jsou tam tři herci a dohromady ztvární desítky postav, takže to bylo stejné: svléct, obléct a zase běžet.

V této hře pro mě byla výzva například situace tří nápadníků, kdy je v jednom nadechnutí potřeba ztvárnit tři postavy, aby byly pro diváka dostatečně rozlišené.

Karel: Oproti Shakespearovi si v Drákulovi hrajeme více s nadsázkou a snažíme se o komiksově zkratky.

Inscenace si hraje se stereotypy původního příběhu. Jaký byl váš záměr v tomto ohledu?

Karel: My doufáme, že ze zásady nebojíme. Příběh je jasně daný. Samozřejmě je trochu pozměněný: u nás je Mína sestra Lucy a Drákula miluje Lucy, kdežto v románu od Stokera je to obráceně. Ale ze zásady držíme dějovou linii tak, jak je, jenom se příběh snažíme předat v takové formě, aby publikum nemuselo moc přemýšlet a jen se nechalo unášet. A myslím, že tak se k němu dostane i původní příběh. Nebylo pro nás určující, jestli muž hraje ženu, nebo žena muže. Každý z protagonistů dostal zajímavý celek nabídnutých rolí. Hlavní důraz jsme kladli na měnění hereckého rejstříku a prostředků.

Dnes na mě dýchla především fyzická groteska a klasický gag. Kde v tomto ohledu čerpáte inspiraci?

Karel: Jako režisér musím být otevřený všem svým kolegům, proces tvorby vnímám jako společnou práci. Herci na zkouškách přinášejí spoustu nápadů, já se pak snažím vyhodnotit, jak by to mohlo být nejlepší pro danou situaci. Často ale opravdu teď a tady přijde nápad a dál už jenom vymýšlíme, jak ho nejlépe a nejjednodušeji prodat.

Filip Novák

KÉŽ BY VTIP VZNIKAL VÍC MIMOCHODEM

Kulisy vyrobené nejspíš za pomoci AI, hudba jako z online hry z roku 2008 na téma „hledám duchy ve strašidelném domě“, kostýmy estrádní show a naivní divadelní efekty – jako mlha z rozprašovačů. Všechno v inscenaci Drákula aneb Děsúplná komedie je na první pohled falešné a tematizuje tak umělost divadelní reality jako takové.

To se však neděje odhalováním použitých divadelních postupů, ale všeprostopující ilustrativností. Ta je natolik zjevná, že se postupně zvrhává ve hru na to, o kolik ilustrativnější a doslovnější ještě inscenace může být. Umělost divadelních prostředků se pak tematizuje ještě v rovině střídání rolí. Snad každý herec kromě představitele Drákuly skáče mezi vypravěčem-kulisákem v pláštěnce, jednou hlavní rolí a minimálně jednou vedlejší. Děje se tak proměnami výrazu a kostýmu, a to tak rychle, abychom ideálně nestíhali číst, jak se to děje. Úměrně se stoupající rychlostí se ale zvyšuje i ledabylost proměn. I přesto, že mě nebaví polovina použitých vtipů, touhle drzostí si mě herci získávají.

Přesto mi po první třetině začne upadat pozornost. Pokud nejsem krevní skupina Greenbergovsko-Rosenovského humoru, režijní klíč se brzo vyčerpá. Konkrétně scéna Míny a Lucy (Lenka Kúsová a Klára Šťastná), k nimž se pak přidá Lucyin nastávající (Vladimír Šlechta), už je hůř stravitelná, když se jedna informace (že Mínu nikdo nechce), rozprostírá na neúměrně dlouhé ploše pro to, jak je zábavná nebo jaký má význam pro děj. Postava Míny je obecně z hlediska prostoru, který zabírá, problematická. Herecké pojetí využívá podobnou míru karikatury jako postavy sloužících, které jsou ale vedlejší a objevují se velmi sporadicky. Kvůli doslovnému herectví, předjímání vlastních akcí a předvídatelnosti u postavy, která

nemá potenciál se rozvinout, působí její přítomnost zdouhavě. Ku štěstí všech je Mína brzy zakousnuta a herečka přebírá postavu doktorky, která podobnými problémy netrpí ani zdaleka. Je pro mě tedy otázkou zejména režijní pojetí a rozsah Míniých akcí.

Problém míry se ale ukazuje i na představiteli Drákuly (Vojtěch Kopáček). Některé vtipy hraje tak explicitně, že mám jako publikum občas pocit, jako kdyby mi průměrně dobrý vtip někdo křičel zblízka do obličeje, aby si byl jistý, že ho uslyším. Abych byla konkrétní – i strkání fotky do rozkroku nebo opájení se pachem kapesníčku stačí naznačit ve zmatené utajené touze a já pochopím, ba dokonce se i pobavím nad upířským fetišem. Navíc v tomto ohledu tato postava mezi ostatními trčí. Extravagantní exprese by se hypoteticky dala přisoudit jeho upírství, ale pak nedává smysl, že ostatní postavy na výstřednosti nereagují. Vždyť Lucyin nastávající Drákulovi fotku snoubenky z rozkroku sebere až po několika sekundách, zvýšené osahávání své osoby jako by neviděl a Lucy na

fetování kapesníčku nereaguje vůbec. Připomenu Kocoura z Červeného trpaslíka, který se chová obdobně, kde rovněž exhibice patří k projevům jiné rasy, ale ostatní postavy ji neignorují. Naopak za jeden z přesně trefených momentů považuji Drákulovo „Takhle to u mě úplně nefunguje, ale chápu, kam tím míříš“, které elegantně promlouvá k divákům, ačkoli je adresováno postavě Lucy. Exhibicionismus postavy u Drákuly je někdy zaměňován za exhibicionismus herce, což je škoda, protože představitel je schopen i mnohem jemnějších poloh. Pakliže celý tvar má být hrou na „čím ilustrativnější, tím lepší“, má se myslím hra promítat spíš do divadelních vtipů, než do hereckých prostředků. Humoru v Drákulovi totiž velmi sluší zcizení, viz třeba starcovo „A mimochodem

Hodně jsem se nasmála, bavily mě obíhačky od jedné rakve ke druhé. Bylo to zásadní, protože to bylo ke konci, kdy už mi pozornost klesala, a právě v ten moment se tempo začalo zrychlovat a bylo to jak honba za pokladem.

Červená Sonia z Českého Těšína

Viděly jsme to minule v Horažďovicích, kde Drákulou hráli až v jedenáct večer a tam jsme se smály víc. Možná je to tím, že už ty vtipy známe, možná tím, že to dnes mělo méně šťávy? Přijde nám to ale jako perfektní komedie plná perfektních nápadů!

Radka a Jarka z Plzně

Byl jsem velmi nadšený z takového moderního zpracování Drákuly. Herci měli neuvěřitelný šarm, bavila mě každá role a musím vypíchnout paní doktorku Van Helsing.

Tomáš z Litoměřic

Mně bavilo, jak to bylo ztřeštěné a jak dokázali klasické dílo zpracovat do komedie.

Adam z Mostu

Byla to sranda! Mělo to výbornou nadsázku a uchvátilo mě, jak herci zvládli hrát více postav.

Božena z Mostu

Opravdu jsem si užíval klasické gagy, například ten, kdy se odhodí klec s ptákem a přiletí jen pířka, nebo naopak divadelní zcizovávky s mlhou.

Filip z Jablonce

Většina vtipů mi nesedla a připadaly mi jako ze studentské besídky nebo z estrády typu Tele Tele. Navíc na ně herci obvykle hrozně tlačili. Škoda, protože mi přišli velmi dobře herecky vybavení.

David z Prahy

je mi 26, CIAO!“, kde vtip nevzniká na sílu, ale právě „mimochodem“.

Více věcí provedených jako poznámka stranou by umožnilo dosáhnout ještě větší rychlosti, o kterou se soubor úspěšně snaží, a nevznikal by tlak na diváky způsobený přílišnou exhibicí. I přes tyto problémy ale předvedli horažďovičtí obdivuhodný výkon založený na vědomé práci s některými divadelními principy a značnou energií, která byla více než osvěžující.

Johana Jurášová

V ZÁKULISÍ JE TO ČASTOKRÁT TVRDŠÍ PRÁCE NEŽ NA JEVIŠTI

Rozhovor se spoluautorem inscenace Vítem Chaloupkou

Ve vaší inscenaci hraje zásadní roli scénografie. Jak vám sednul mostecký prostor?

Viděl jsem, že je tu náročná akustika, takže jsem se rozhodl celou scénu umístit co nejvíce dopředu, především kvůli mladším, začínajícím hercům. Díky této změně se nám sice vyskytly menší technické potíže, zároveň chci však poděkovat místním technikům, kteří nám byli nesmírně nápomocní.

Co vás, jako spoluautora hry, kromě románů Agaty Christie inspirovalo při psaní scénáře?

Jsme především velcí fanoušci anglických detektivek a laskavé parodie. Letos slavíme dvě zásadní výročí, jelikož je to již 120 let od založení Suchdolského divadla a zároveň 20 let od založení našeho souboru SUD, a proto jsme chtěli vytvořit hru pro celý náš soubor. K tomu jsme navíc darovali naší mamince k Vánocům roli slečny Marplové.

A odkud přišla inspiraci pro Bolívii?

Chtěli jsme slečnu Marplovou dostat do prostředí, ve kterém se nikdy v literárních předlohách neocitla, tak jsme ji poslali na dobrodružnou výpravu do džungle.

V hudbě pracujete s písněmi z 50. a 60. let, ale ozývají se tam také bubenické rytmy. Jak vznikala hudební dramaturgie?

Náš soubor je známý tím, že ke každému představení máme živou hudbu, a tu živou hudbu vždycky vybírá a komponuje moje žena Lenka, která

pro tuto inscenaci dobovou západní hudbu propojila s jihoamerickými rytmy a vytvořila hudební fúzi.

Výraznou složkou scénografie je stínohra. Je to prvek, se kterým už dlouhodobě pracujete nebo to byl tentokrát experiment?

Se stínohrou pracujeme již řadu let, ale tentokrát jsme zvolili jiný přístup, kdy je stínohra mnohem akčnější, protože paravany se pohybují po celé scéně a využíváme je i pro další jevištní akce. S tím se pojí i to, že každý herec má u sebe speciální baterku, což nám dovoluje stínohru používat variabilně napříč celou scénografií. Všichni, které vidíte na jevišti, tak pracují zároveň i v zákulisí jako loutkovodiči. A musím říct, že v zákulisí je to častokrát tvrdší práce než na jevišti.

Humor v inscenaci vyplývá z pohybové grotesky 50. let, ale vidíme také mnoho divadelního humoru, odkud čerpáte inspiraci?

Máme rádi anglický humor a zcizováký používáme často, protože je pro nás zásadní nebrat se vážně a hrát si. Věříme, že když to bude bavit nás, tak to třeba bude bavit i diváka.

Jako jedno z témat inscenace jsem si pojmenoval hrdinství a antihrdinství. Chtěli jste tím posunout předlohu z 50. let do současnosti?

Vždy když se rozhodneme psát nový divadelní text, začínáme od tématu. Tentokrát jsme se soustředili

především na parodii, ale chtěli jsme vyzdvihnout téma emancipace a zároveň předávání znalostí z generace na generaci. Takže přestože název je Slečna Marplová, tak hlavní postava je Gladys, která se z ušlápnuté služtičky nakonec stane nástupkyní slečny Marplové, což je pro nás prototyp silné, inteligentní, sebevědomé ženy.

Filip Novák

HRAVOST V PRALESE, PLETICHY V TEXTU

Suchdolský divadelní spolek SUD přivezl na Piknik inscenaci Slečna Marplová: Pletichy pralesa. Slavná vyšetřovatelka vyráží na misi do Bolívie a anotace slibuje dobrodružný příběh s příměsí humorných absurdit.

Celá inscenace staví na smyšleném příběhu, ve kterém z původních literárních předloh Agathy Christie vystupují pouze tři postavy: samotná slečna Marplová, její komorná Gladys a synovec Raymond West. Tento minimalistický narativní základ se stal odrazovým můstkem pro autorskou fabulaci souboru.

Představení jednoznačně dominuje výrazná vizuální hravost. Tvůrci s obrovskou představivostí využívají stínohry a loutkové principy, které jsou dotažené do detailu. Sledujeme obrazy pralesních zvířat nebo drnčících telefonů v kanceláři, které herci zábavně rozehrávají i po hudební a zvukové stránce. Tyto pasáže s originální poetikou jsou těžištěm inscenace.

Text funguje v tomto případě spíše jako platforma pro prezentaci vizuálních nápadů a humoru než jako pevná dramatická struktura. To by samo o sobě v rámci daného žánru samozřejmě nevadilo, ale i nadsazená jevištní forma, jako je revue, nebo parodie, potřebuje vnitřní logiku a jasný rámec. Nejrozporuplnějším momentem inscenace se stává nečekaný odchod slečny Marplové, která na konci hry mizí a „předává živnost“ služebné Gladis, bez pochopitelné motivace nebo návaznosti na samotný rámec hry. Ať

byl záměr tvůrců jakýkoliv, myslím, že se pro něj doposud nepodařilo najít jasný režijně-dramaturgický klíč.

Režie pracuje s výraznou hereckou stylizací a každá postava má jasný vnější gestus, za ním ale občas pokulhává obsah. Motivace jsou u některých postav nejasné a slouží hlavně tomu, co je pro danou situaci zrovna nejvíc efektivní. Proč se West v některých scénách chová ke Gladys téměř s odporem a vzápětí zárlí na Huntera? Tyto změny chování zůstávají neobjasněné.

Vzhledem k tomu, že celý soubor hraje s velkým nasazením a výraznou stylizací, splývá podstatně s podružným. Na scéně chybí jasná hierarchie dějových faktů – vše, co postavy řeknou, má stejnou váhu, což orientaci v už tak komplikovaném příběhu příliš neusnadňuje.

Rezignace na výstavbu situací i motivací je dalším faktorem, který vede k tomu, že forma finálně vítězí nad koherencí příběhu i vztahů.

K celkovému rozostření přispěly určitě i problémy s novým prostorem, nervozita a patrná textová nejistota herců, která se bohužel objevila i v důležitých momentech.

V důsledku těchto jevů se divák během reprízy mohl v (ne)logice děje snadno ztratit, což mu v konečném důsledku bránilo naplno prožít originální a unikátní humor, který soubor a jeho inscenace přinášejí.

Hana Marvanová

Nějaké věci se jim sypaly, ale trochu jsem jim fandil. Spousta hezkých nápadů, držel jsem jim palce.

Portugal z Rakovníka

Nápadité. Zábavné, zvláštní forma, pobavilo.

Petra z Prahy

Obdivuji způsob, jakým bolivijský náčelník svádí slečnu Marplovou. Tak humpolácky a zároveň nevinně!

Franta z Jablonce

Mě by prostě zajímalo, jaký typ drogy tvůrci jedlí.

Strašný chlap ze Strašnic

Někdy i já přijdu o slova. To se děje málokdy, ale jsem už schopná jen mluvit ve zkratkách. Třeba V T S S. Velká třpytivá svítivá scénografie.

Denisa z Mostu

Zážitek nemusí být příjemný, může být intenzivní.

A. z Mostu

Nápadité, ale zdálo se mi, že už to pak bylo moc. Ale muselo být docela pracné dát to dohromady, a zahráli to dobře.

Libuše z Lomnice

Dokončení ze strany 1...

Nedokážu říct. Závisí to strašně moc na okolnostech. Mám rodinu, mám malé dítě a mám kapelu. Takže čistě srdcově ano, ale prakticky na to teď prostor nemám.

Kdyby někdo chtěl vidět nějakou tvoji profesionální tvorbu, kam by se měl vydat? Už víme, že od podzimu do Mostu. Kde jinde je k vidění tvoje práce?

Třeba v Praze v divadle D21 se mi hraje inscenace Na smrt, dramatinizace románu Jozefa Kariky. Příběh dvou kamarádů, z nichž jeden je původem Němec, druhý je původem Žid a jsou nejlepší kamarádi. Je to takový western, gangsterka, thriller, snažil jsem se, aby to bylo vlastně v tomhle ohledu zábavné. V divadle Polárka v Brně jsem dělal Nekonečný příběh, to je moje srdcovka, to jsem chtěl dělat v podstatě 10 let a trvalo, než mi někde uvěřili, že se to vůbec dá inscenovat. A trvalo, než byly správné okolnosti na to to udělat. A to se bude hrát pravděpodobně jenom do konce roku, protože tam jsou omezená práva. Ten ikonický film je absolutně mimo, nedodržel základní parametry, které jsou předepsány autorem. Ten se raději nechal i vyškrtnout z titulků. Mám ten film samozřejmě rád, ale mám silný vztah k předloze. Setkáváme se s tím, že občas přijde nějaká učitelka a s mým ztvárněním Falca má problém, ale pro mě je zásadní signál, že je to neustále vyprodané a diváci přijali to, jakým způsobem na to nahlížíme my.

Martin Rumler

DOTAZ Z NIK

Věnujete se neprofesionálnímu umění v HK kraji? Zapojte se do výzkumu vyplněním krátkého dotazníku, který najdete po naskenování QR kódu:

FEJETON

VY TADY HRAJETE DIVADLO, I KDYŽ NENÍ PIKNIK? A MŮŽEME HO VIDĚT?

Protože jsem na Pikniku v dvojjedné roli – toho, který se tu vyskytuje celoročně, i toho, který se vám tu už druhý rok snaží odvyprávět něco o historii Mostu – využiju příležitost a pozvu vás i do Velkého divadla, i do Divadla rozmanitostí, protože už se třeba do Mostu přijet nebojíte a víte, že to není město hrůzy, jak se to může někdy z dálky jevit.

Jestli se budete chystat si město pořádně prohlédnout, zopakovat si procházku na Hněvín nebo k jezeru, případně třeba na Jezeří, navrhuju, abyste termín návštěvy sladili i s programem našich divadel.

Pokud budete chtít vidět mosteckou verzi muzikálu Mamma Mia!, plánujete ale opravdu hodně dopředu, protože na tenhle kus mizí lístky vždycky hodně rychle.

Ještě v září a začátkem října můžete kouknout na našeho Cyrana, Jana Beneše a pozor, letos ho budeme dávat na hradě Hněvíně!

Určitě vás bude zajímat i to, že v půlce srpna v Mostě začíná zkoušet Vladimír Morávek. A tady je nejen vaše, ale i naše zvědavost opravdu napjatá a maximálně vybuzená.

Labyrint světa a lusthaus srdce bude mít premiéru 16. října.

Čtrnáct dní předtím tu ale uvede svou novinku Adam Steinbauer. Ano, to je ten, kterého jste tu po celou dobu Pikniku vídali jako jednoho z porotců.

Hra, kterou tu uvede, se jmenuje Krásná neviňátka a zatím není známo, o čem vlastně bude. Ale třeba budete mít štěstí a něco vám o téhle novince prozradí.

Premiéra nás čeká už 2. října, tentokrát v Divadle rozmanitostí.

A když už jsme tedy v Rozmánu, připomeni i to, že na repertoáru je stále Havlova Audience, kde uvidíte sládka Marcela Rošetzkého, za jehož ztvárnění byl vloni nominován na cenu Thálie.

Rozmáno je původně divadlo pro děti a mladé (krycí název pro maňáskové divadlo), ale třeba letos tu byla uvedena velmi zajímavá adaptace knihy My děti ze stanice Zoo. Doporučuju.

Osobně si velmi oblibuji Ionescovu hru Král umírá, hru kde některé repliky znějí jakoby je právě zveřejnil Donald Trump. Je to až mrazivé.

Novinkou letošní sezony je třetí scéna, kterou můžeme využívat – půda v Radničním sklípku v nedalekém Litvínově.

První špil, který tu v režii Vítka Větrovce uvedla sestava namíchaná z herců obou našich divadel, byla adaptace Dostojevského Zločinu a trestu, tedy Zločin a Quest. Teď právě začíná vznikat nová adaptace klasiky – Nabokovovy Lolity. Pojede tentokrát vlakem pod názvem Lolita in tranzit.

Pro jistotu doplním, že autorem obou adaptací je náš dramaturg Martin Macháček.

Uf! Zdaleka jsem nevyjmenoval všechno, ale myslím, že i tahle ochutnávka třeba někoho z vás přesvědčí a uvidíme se v hledišti i jindy než za rok na dalším Pikniku.

Mějte se fanfárově a klidný zbytek prázdnin.

Marek Douša

PATNÁCT MINUT V MAĎARSKU

Ohlasová reportáž z work-in-progress hudebně-autorské dílny Sonii Koutové a Petra Jediného Novotného.

Petra znám už dlouho. On je prostě takový. Mně se líbilo "do rakve zdobené uložím se" a pak nějaká díra na čele.

Franta z Vršovic

Moc jsem si to užila. Někdy jsem nepochopila texty, ale asi nebylo co chápat a vůbec mi to nevadilo. Připadalo mi to hravé a bylo mi líto, že jsem se na tento workshop nepřihlásila. Hrozně by mě bavilo dělat takovéhle divadlo a chtěla bych vědět, jak se to dělá.

Míša z Radotína

Nejvíc mě bavila písnička na závěr. Během vystoupení se část textu tolikrát opakovala, že jsem se jí stihla spolu s dvojicí naučit nazpaměť, mohla jsem zpívat s nimi a zpívám si jí doteď. Přišlo mi, že seminaristé měli radost z blbin, co můžou vymýšlet, a že se snad podařila Petrova snaha snížit tlak na produkt. V patnáctiminutovém náhledu do dílny se pracovalo s repeticí a volným vázáním se k tématu, jimž se stalo Maďarsko, přičemž Maďarsko se údajně objevilo až v průběhu. Cítím za tím cestu generování materiálu bez autocenzury následovanou zpětným pozorováním a hledáním společných jmenovatelů.

Johana z Jihlavy

Jakožto hudební neznaboh a vyznavač intuitivní intonace nemohu napsat nic o přesných aranžích, rozkladech akordů a rytmických alternacích. Můžu ale říct, že pásmo svěřenců Petra a Sonii mě provedlo zoranou zahradou potentních nápadů. A co jsem zakusil, nebyla jen živná půda, bylo to hnojivo! V patnácti minutách jsem zažil nápady v rozpuku, které z většiny stály na variaci jednoho nápěvu či námětu, s láskou prostříhaného do mrtvé. Žánrově výstřely, proměny nálad lusknutím prstu, spolehnutí se na váhu samotného slova bez naroubovaného výrazu. Jsem zvědav, k jakým sazenicím seminaristé toto hnojivo přispou. Příští rok čekám bohatou sklizeň.

Fila Novák z Jablonce

LAURA A JEJÍ TYGŘI

Pamětníkům to možná připadá neuvěřitelné, ale kapela Laura a její tygři (jestlipak jste četli Tracyho tygra Williama Saroyana?) slaví čtyřicet let a její kořeny sahají právě sem, do Mostu. Jejich koncert jsme mohli vidět v pondělí 6. července ve velmi příjemném Studiu 3 a publikum si ho náležitě užilo.

A může se těšit dál, protože v říjnu vyjde zbrusu nová deska s názvem Most. Kapelník Karel Šúcha nám prozradil, že uslyšíme jedenáct nových funky tracků, přičemž dva z nich si posluchači vyslechli už právě v pondělí. Album vyjde na vinylu a bude dostupné na všech hudebních platformách. Mostecký

křest proběhne 10. října a zbytek světa si může na webu kapely zkontrolovat která další města jsou v plánu téhle šňůry, kde se znovu objeví i některé Laury, které s tohle smečkou hrály.

Co je ale důležité: žár stále trvá.

Marek Douša

Obrazem

ORGANIZÁTOŘI

NIK

MOST

MĚSTSKÉ
divadlo
V MOSTĚ

divadlo
**QDE
VSAD**

HLAVNÍ PARTNEŘI

ústecký kraj

HOTEL ***
CASCADE

Benedikt
UBYTOVÁNÍ • RESTAURACE • SPORT

most
creative
space

CENTRAL MOST
VAŠE NÁKUPNÍ CENTRUM

PARTNEŘI

Mamarracha
latinsko-americký stěvkový food by grillage

kavárna
na ulici

MOSTECKÉ
LISTY

amatorská
scéna

pro
kulturu

TISKÁRNA
K & B

pontevacovek
nahrávací studio

studio3

**BELA
MOST**

HERKUL
člen skupiny DAV

ResInvest
Commodities

Mustaches®

MĚJTE SE RÁDI.
I NA HNĚVÍNĚ!

Marek Douša

Poradna

DIVADLO & LÁSKA:

Svěřte nesvěřte

Poslední díl a speciální edice poradny: **šlapáka na rypáka.**

Komu byste seslali největší bombičku? Do redakce přišlo:

"Lidi tady parkujou jak zm. di."

Anonym

Milý Anonyme, tohle tvrzení bylo platné naposled v první festivalový den. Takže doufáme, že jsi se od té doby už uklidnil.

"Nesnášíme v titulcích do pí. chyby."

Petr a Tomáš

Petře, klid! Nedokonalá korektura ve zpravodaji souvisí s biorytmem. A na problém jsou vždycky dva, možná si zameř před vlastním prahem. Tvoje Redakce

"Na tomhle festivalu mě štve, že odjela kralupská bohyně, co nás naučila mexickou pést."

Johana z Jihlavy

Bohyně dala vzniknout nové generaci, která mexickou pést zdvihá ve chvílích extáze i zoufalství. Nevěš hlavu, její odkaz v nás žije dál! S láskou Redakce

"Nemám ráda diváky, co nechtějí dávat redaktorkám ohlasy, protože se stydí, že budou trapný."

jiná Johana z Jihlavy

Se s tím smíř, je to tvoje práce. Příště doporučujeme malé odměny ve formě bonbonů nebo kostiček čokolády. Zdraví Redakce

"V osm ráno mě na hotelu probudil požární alarm a dostal jsem pojeb, že asi na pokoji kouříme, přitom jsme spali jako zabítí, měli jsme fakt malý očička."

Franta Sovák z patra č. 6

Pokud jsi Štír, dnes budeš pro ostatní hvězdnou premií. Všem parádně poradíš a získáš navíc respekt a uznání. Zvedne ti to sebevědomí a nebudeš muset kouřit na pokoji. Díky, Redakce.

"Ahoj, posílám 5 argumentů, proč by barva příštího roku měla být žlutá:"

1. žlutý trička by byly dostatečně vidět
2. merch můžou být banány a citrony, do kterých se vyřeje logo festivalu
3. žlutej batoh každej chce
4. žlutá je barva hrudní čarky a každej herec tam musí mít to světýlko přeče
5. bílek a žloutek jsou jako jing a jang a vejce jsou základ

Ahoj, dobře. Snad to Bára Gréeová a Pavel Skála zvaží. Předáme,

Redakce

PROGRAM

Úterý 7. července

10.00 – 11.10 / Divadlo rozmanitostí
Divadelní spolek Tyl, Polička režie: Michal Moravec

Marius von Mayenburg: Ošklivec

11.50 – 13.00 / Městské divadlo
Herecké studio Elišky Peškové, Praha /
režie: Josef Kačmarčík

**Johanna Kaptein: Práce
nádenní, lásky trápení**

13.00 – 14.00 / Cascade
Oběd

14.00 – 15.30 / Městské divadlo (ZK)
Diskuse (Ošklivec, Práce
nádenní, lásky trápení)

16.00 – 18.20 / Divadlo rozmanitostí
Divadlo RADAR / Hroboso, Praha režie:
Kateřina Letáková

Noah Haidle: Srdcaři

18.30 – 19.45 / Cascade
Večeře

19.45 – 20.30 / Městské divadlo (ZK)
Diskuse (Srdcaři)

20.45 / Městské divadlo
**Slavnostní zakončení Divadelního
Pikniku v Mostě 2026**

Stopařská výzva

Lušti a hledej VÝSLEDKY

Gratulujeme všem
stopařům a stopařkám,

týden jste úspěšně luštili
naši stopařskou výzvu

a proto zde budte zvěčněni
k věčné slávě:

Ondřej – 5 bodů
Emma – 5 bodů
Max – 4 body
Lucie – 2 body
Veronika – 1 bod
Petr – 1 bod
Pí Ví – 1 bod

Skřítkův epilog:

Díky moc
za pomoc,
lásku všem
každý den,
příště zas
zlomte vaz!

Emmo a Ondřeji, výhrou vás
zahřejí v infocentru. Tak šup tam!

REDAKCE: Pavlína Schejbalová, Johana
Jurášová, Filip Novák, Alena Zemančíková,
David Slížek, Martin Rumler, Marek
Douša, Kristýna Zejkanová (foto)